

IZDAVNA KUPOLA LJUBLJANA
1936

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1936-37

OPERA

Urednik: M. Bravničar

Izhaja za vsako premijero

Din 2:50

STANDARD RADIO

Glavno zastopstvo za Dravsko banovino

RADIO DOBERLET

d. z o. z.

LJUBLJANA, KONGRESNI TRG 8

Telefon 3153

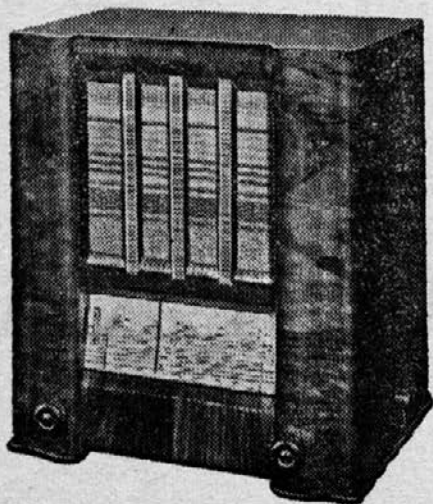
Zastopstva v vseh
večjih krajih

Dolgoročna
odplačila

Moderna
delavnica

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1936/37 ŠTEV. 3

OPERA

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

RISTO SAVIN:

MATIJA GUBEC

PREMIERA: 30. SEPTEMBRA 1936

Na pragu nove sezone

Novo sezono odpiramo s krstno predstavo slovenskega dela, z narodno opero Rista Savina: »Matija Gubec«. Poleg tega imamo še na sporedu po eno popolnoma novo delo hrvatske (»Eros« od Gotovca), bolgarske (»Car Kalojan« od Vladigerova), češke »Botra Smrt« od Karela) in ruske (»Tihi Don« od Dzerzinskega) glasbene literature. Torej pet povsem novih slovanskih del, katerim se priključujeta še dve italijanski novosti: »Dibuk« od Rocce in »Plamen« nedavno preminulega Respighija. — Z Mozartovim »Don Juanom« se zopet začne serija klasičnih opernih del, ki naj bi po pridobljenih izkušnjah v zrelejši izvedbi zablestela v vsem svojem sijaju. Pendant Mozartu tvori Verdi s svojim najduhovitejšim delom »Falstaffom«. — Dnevno potrebo repertoarja izpolnjujejo dela: Čajkovskega, Musorgskega, Šostakoviča, Offenbacha, Donizettija, Puccinija, Rossinija, Verdija i. t. d. Ljubi stari in novi znanci. Po svojih močeh smo skušali sestaviti načrt, ki naj bi zadovoljil slehernega ljubitelja operne umetnosti. Ne prikrivamo si, da je naloga resnično težka in da je treba za njeno izvedbo poleg zmožnosti in možnosti tudi dokaj

poguma in sreče. Da se da izpeljati pri nas tudi kaj tveganega, smo pa menda že večkrat dokazali. Če se pri taki obilici dela včasih vendar kaj ponesreči, je pač človeško in za razsodnega opravičljivo.

V težkih razmerah nadaljujemo delo prežeti z neomajnim optimizmom, globoko prepričani, da smo na pravi poti v zavesti, da storimo, ako ne več, pa vsaj to, kar nam veleva dolžnost.

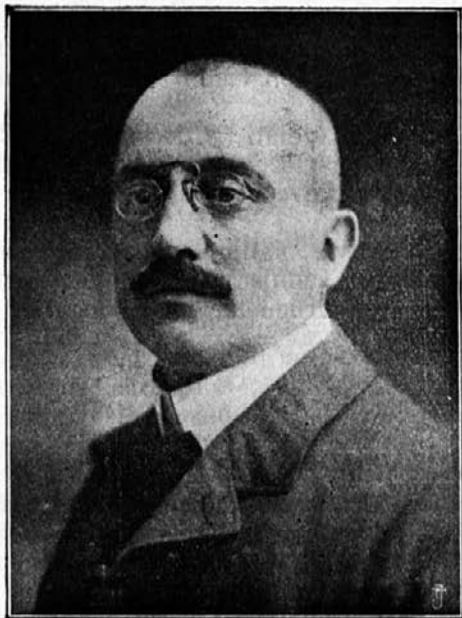
M. Polić.

Risto Savin: Matija Gubec

Odkar je slovenska glasba dobila umetniško obličje in nastopila pot umetniškega oblikovanja je bilo živo tudi prizadevanje naših skladateljev ustvariti narodno opero. Ta zavestna želja in hrepenenje po narodni operi ima gotovo korenike ali pa vsaj odsev v delih sorodnih slovanskih narodov. Že Benjamin Ipavic, pozneje pa Gerbič in Parma so zložili operna dela, ki očitujejo to prizadevanje. Risto Savin, ki je nastopil s svojimi deli ob koncu romantike in ob začetku moderne, je v tem prizadevanju najvztrajnejši, a tudi najbolj plodovit in izkušen skladatelj. Naša opera je uprizorila po vojni tri njegova odrska dela: Lepo Vido, Gosposvetski sen in Plesno legendico. Sedaj prihaja v spored našega gledališča njegov Matija Gubec. Razen Plesne legendice so vsa njegova odrska dela zajeta iz resničnega ali pravljničnega življenja našega naroda. Tako je postal Risto Savin najpomembnejši skladatelj slovenske narodne opere in njen predstavitelj v glasbeni eri Novih akordov. V zgodovini slovenske opere je Risto Savin zaključil to ero s tremi pomembnimi umetninami; zadnja od teh »Matija Gubec« otvarja letošnje operno sezono Narodnega gledališča po trinajstletnem čakanju.

Slog Risto Savinove operne glasbe je v vseh treh imenovanih delih soroden. Nova romantika, ki jo je Richard Strauss privedel do skrajnosti je pri Savinu ostala v zmernem okviru. V harmo-

niji ne prekorači nikdar tonalnosti. Motivično delo pušča ob strani in se ga ne oklepa suženjsko. Oblikovno se drži načel prekomponirane opere, pri kateri hodi glasbena misel vzporedno z odrskim dogajanjem ne da bi se ozirala na zakone zaključenih klasičnih oblik. Recitativ ne nastopa samostojno, temveč

je povezan v ostalo glasbeno tkivo, kakor mu pač narekuje potreba besedila in scene. Melodična linija v »Matiji Gubcu« ima Savinove svojstvene in osebne poteze, prav tako jih ima tudi dramatsko dinamično izražanje. Nekateri deli Savinove partiture »Matija Gubca« so v tesnem sorodstvu s partituro »Lepe Vide«. To pa niso posnetki lastnih misli, temveč slogovne posebnosti in značilnosti Savinove glasbene muze. Posebno

spretnost in iznajdljivost kaže Savin v barvnem svetu. Njegov orkester zveni sočno in bujno. Že v »Lepi Vidi« je ta lastnost Savinove palete vzbujala pozornost in dvigala vrednost njegovega dela.

V tem novem delu pa se Risto Savin predstavlja javnosti tudi kot libretist svoje opere. V zgodovini slovenske opere je to zelo redek pojav. Pri delu na besedilu »Matije Gubca« mu je zvesto stal ob strani edino njegov prijatelj Fran Roš, ki je napisal nekatere pesmi po lastni, nekatere pa po Savinovi zasnovi.

Opero je Savin začel delati 18. decembra 1922. in jo dovršil (partituro in klavirski izvleček) že 9. avgusta 1923. Z delom je moral hiteti, ker bi njegove oči ne izdržale tega napora, pravi sam.

Ob krstni uprizoritvi »Matija Gubca« pa izražamo nado in željo, da ni to njegova zadnja premiera v našem gledališču in da bodo tej sledile še druge ter nam obogatile našo skromno operno literaturo. M. B.

Savin Risto:

Okoli moje narodne opere „Matija Gubec“

V času službenega bivanja v Varaždinu sem imel priložnost, da sem dosti zahajal v Zagorje na grad Bedekovčino, kjer sem obiskoval neko prijateljsko in naklonjeno mi rodbino. V okolici tega kraja sem se seznanil s potomci junakov, ki so se nekoč uprli za »staro pravdo« proti nasilnim plemičem. Usoda Gubca in njegovih pripadnikov me je zelo mikala in dostikrat sem premišljal, kako bi bilo mogoče porabiti ta zgodovinski dogodek za narodno opero.

Čas za novo delo mi ni bil ugoden. »Lepa Vida« še ni bila dovršena, službeno sem bil zelo zaposlen. Pot me je peljala daleč v svet, prišla je svetovna vojna s strahovitim trpljenjem, prišel je mir in s tem tudi čas in mik za glasbo.

Po vseh grozotah svetovne vojne sem si želel sončnih, mirnih, prijaznih domislekov in ustvaril sem mimično igro »Plesno legen-

dico«, balet »Čajno punčko«, in pa opero »Gospodsvetski sen«, dela, ki jih je uprizorila deloma ljubljanska opera. Samo »Čajna punčka« čaka še uprizoritve.

Ko pa sem končal »Gospodsvetski sen«, sem iskal sujet za novo delo in vrnil sem se k svoji prvi ljubezni.

Kakor nalašč mi je prišla v roke dr. Grudna »Zgodovina slovenskega naroda«, šel sem na delo in napisal libreto.

Dejanje opere se tesno oklepa zgodovine. Osebe, ki nastopajo, in dejanja so zgodovinska, samo Joško je izumljena figura, izmišljen je tudi spor med Gubcem in Gregoričem, ki se kaže v tretjem dejanju, ko Gregorič razlaga vojni načrt.

V tretjem dejanju se poje tudi dosti o poteku borbe in o smrti Kupiniča i. t. d. Bitka, po kateri se naš junak uda, je trajala od 2. do 9. februarja 1573. Po dr. Grudnu se je razvil boj takole:

Dne 29. januarja 1573 je bilo približno 16 tisoč kmetov zbranih pod Susedom in pri Cesargradu - Zaboku.

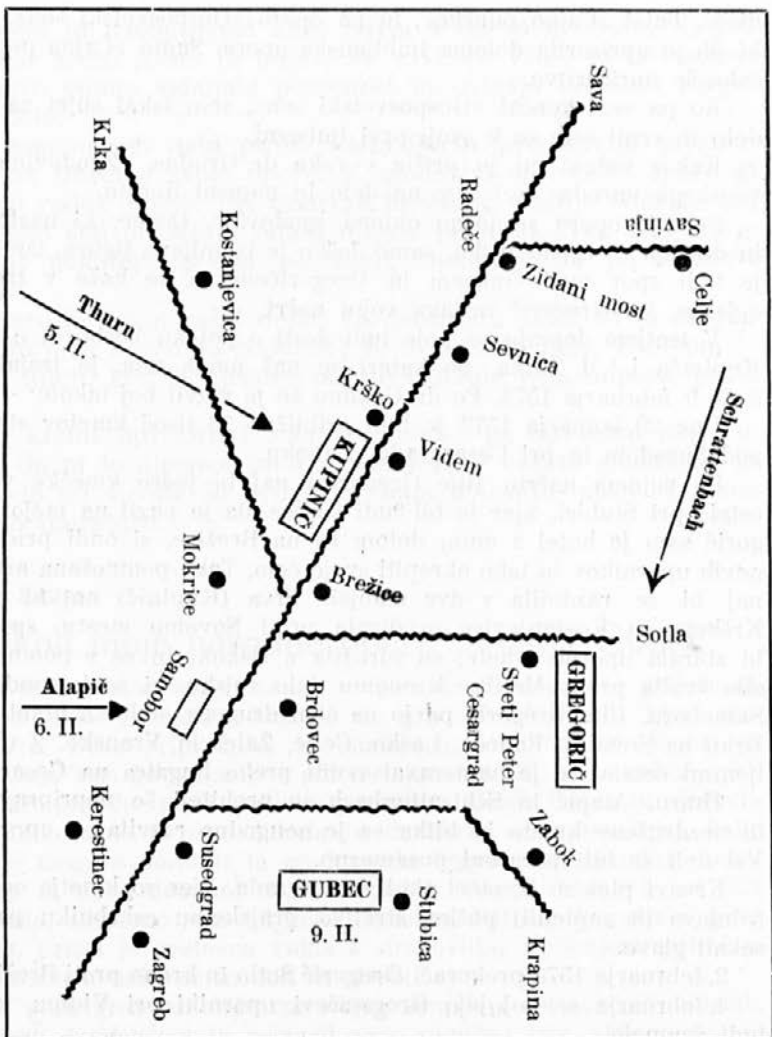
Po vojnem načrtu Ilije Gregoriča naj bi jedro kmečke vojske ostalo pri Stubici, kjer je bil tudi Gubec, da je pazil na mejo. Gregorič sam je hotel z enim delom iti na Brežice, si ondi pridružiti novih upornikov in tako okrepiti svojo četo. Tako pomnožena armada naj bi se razdelila v dve manjši. Prva (Kupinič) naj bi preko Krškega in Kostanjevice prodirala proti Novemu mestu, spotoma bi zbiral uporne kmete, se združila z Uskoki in se s pomnoženo silo vrnila preko Metlike k onemu delu vojske, ki se je mudil pri Samoboru. Ilija Gregorič pa je na čelu drugega oddelka hotel marširati na Sevnico, Radeče, Laško, Celje, Žalec in Vransko. Z okrepljenimi četami se je nameraval vrniti preko Rogatca na Cesargrad.

Thurn, Alapič in Schtrattenbach so prehiteli še nepripravljene in nezdružene kmete in bitka se je neugodno razvila za upornike. Vsi deli so bili poraženi posamezno.

Krvavi ples se je začel okoli Cesargrada, kjer so kmetje osvojili trdnjavo in zaplenili puške, strelivo, grajskemu oskrbniku pa odsekali glavo.

2. februarja 1573 prekorači Gregorič Sotlo in krene proti Brežicam.

4. februarja se bojujejo Gregoričevi uporniki pri Vidmu, ki ga tudi vzamejo.

Skica o razporedbi kmečkih upornikov v bojih za staro pravdo < 1. 1573.

Zdaj krene Kupinič preko Krškega na Kostanjevico, Gregorič pa proti Celju.

5. februarja stoji kapetan Kupinič z 2000 kmeti pri Krškem. Nepričakovano pride do bitke z uskoškim poveljnikom Thurnom. Kupiničeve čete so poražene, se razpršijo in ne pridejo več v poštev. Padlo je 300 mož.

Dne 6. februarja se bijejo kmetje pri Kerestincu in Mokricah. Alapič, banov namestnik, kmete neusmiljeno pobije in razprši.

Vrhovni poveljnik Ilija Gregorič je bil 5. februarja v Sevnici. Da bi se mu čete ne razšle, jim prikriva žalostne novice o Kupiniču in gre dalje proti Radečam. Tu spremeni svoj prvi načrt, udari proti Planini, da bi čimprej prišel do Cesargrada in v hrvaško Zagorje. Na tej poti ga doteče celjski okrožni poveljnik Schrattenbach s svojimi četami in ga pri Sv. Petru v bližini Cesargrada porazi. Gregorič zbeži, njegovi kmetje, kolikor jih ni pobitih, se razpršijo.

Pod temi neugodnimi znamenji se bije glavna bitka dne 9. februarja pri Stubici, v kateri obleži 5000 kmetov. Kmetje so se v začetku izvrstno borili in že se je nagnila zmaga na stran upornikov. Ko pa je vstopila v boj kraljeva armada, je bila usoda kmetov zapečatena.

Nekaj podatkov

Skladatelj Risto Savin je poslal uredništvu »Gledališkega lista« nekaj podatkov, ki izpopolnjujejo njegovo sliko in bodo gotovo zanimali naše čitatelje.

»Moj prvi učitelj glasbe je bil Miha Vučnik. Živel je pri bratu učitelju v Žalcu. Pozneje sem dve leti delal pri Frideriku Hesslerju, dirigentu nemškega pevskega društva v Pragi. Moja glasbena vzgoja pa je pridobila na formatu šele, ko sem prišel v šolo k Robertu Fuchsu, profesorju dunajskega konservatorija in k profesorju Knittlu na praškem konservatoriju. Pri Fuchsu sem bil pet let, pri Knittlu pa dve leti.

Moje prve skladbe so iz časa »Novih akordov«, le samospevi na tri Aškerčeve balade so izšli malo prej pri Schwentnerju v Ljubljani. »Novi akordi« so objavili »Skala v Savinji«, tri moške kvartete in nekoliko malih skladb za klavir. Iz te minule dobe izvira tudi moj prvi dramatski poskus »Poslednja straža«.

Moj razmah pa je iz časa, ko so »Novi akordi« že davno prenehali izhajati. To dokazujejo opera Lepa Vida, mimični prizor Plesna legendica, opera Gosposvetski sen, balet Čajna punčka, opera Matija Gubec ter Sonata za violončelo in klavir, Balada za gosli in klavir, vokalni kvarteti, balada »Maškera da« za bariton in klavir i. t. d.

Moja dela izvirajo iz novoromantike in so otroci te dobe. Seveda — marsikdaj prisedem k Mozartu, pohitim k njemu — rekel bi, da se duševno osvežim.

Glasbene domisleke črpam najrajše iz svojega naroda. Njegove glasbene misli mnogokrat porabljam in najljubše so mi stvari, v katerih najdem znake slovenskega značaja.

Velikih načrtov nimam za bodočnost, pa saj človek ne vidi Bog ve, kako daleč. Morda me še kdaj zagradi operni vrtnec iz katerega se rešim le s kakšnim novim delom. Naša literatura ima mnogo krasne snovi.«

Vsebina

I. dejanje:

V Brdovcu je kmečki sejem, v daljavi se vidi Tachijev Susedgrad. Pred Jurkovičevo krčmo so zbrani kmetje, med njimi so Gubec, Pasanec in Gregorič; pri kozarcu vina se razburjajo nad krivicami, ki jih morajo trpeti. Vmes igrajo godci kolo. Jure Mogajič pleše s svojo nevesto, lepo Jano, krčmarjevo hčerko. Nenadoma se pojavi na sejmu sam Tachy, hlapci mu napravijo prostor. Sreča se z Gubcem. Jana ga očara, njen ženin mu je vsled tega v napoto, zato ga hoče spraviti med vojake proti Turkom, čeprav je Jure Mogajič

svoboden kmet. Ta nova Tachijeva drznost in nesramnost razburi kmete. Ob revolucionarni pesmi, ki jo zapoje Matija Gubec vzplamti v srcih kmetov silen odpor proti plemiškim tiranom, samo boječi Jurkovič se ne razvname in skuša kmete pomiriti. Ker dekleta nočejo plesati s Tachyjevimimi hlapci, ukaže Tachy razgnati množico, ki pa se le z odporom in pritajenim gnevom umakne. Vsi so odšli. Jure Mogajič se pozneje vrne k oknu svoje ljubice Jane, kjer zapojeta ljubavni dvospev. Grajski hlapci pa prežijo na Mogajiča in ko odhaja od svoje ljubice, ga zvežejo in odvedejo v noč.

II. dejanje:

Na grajskem dvorišču pričakujejo Tachyjevi stražarji tlačane, ki morajo priti na delo, med tem pa se pomenkujejo o dekletih in o Jani. V skrbeh za svojega ženina prehitijo Jana ostale in pride na grajsko dvorišče. Ona ne ve, da je njen ženin Mogajič že med graničarji v Kaniži. Nenadoma nastopi Tachy. Pod pretvezo, da je Mogajič v gradu zvabi Jano k sebi, za njo se vrata težko zapro. Čuje se pesem ostalih grabljic. Prvi prihaja Jurkovič, vprašujoč po hčerki. Iz gradu se začuje silen Janin krik na pomoč. Med razjarjenimi kmeti in grajskimi stražarji se vname pretep in metež. Vmes poseže Tachy, ki udari Jurkoviča s korobačem po obrazu, da oslepi. Med tem pride še več kmetov in z njimi Gubec. Jano, oskrunjeno dete, privedejo zblaznelo iz gradu. Kmetje udrejo v grad ter ga opustošijo in zažgejo. Iz gradu se vije dim in plamen, kmetje pa kličejo po maščevanju in stari pravdi.

III. dejanje:

Kmetje zborujejo ponoči pred razpalim mlinom ob Savi. Matija Gubec jih ogovarja, zlasti slepega Jurkoviča in blazno Jano. Na zborovanje pride tudi Mogajič, ki je pobegnil od vojakov. Janina usoda ga zruši, takoj nato pa ga dvigne strast strašne jeze in maščevanja. Gubec stoji na mlinskem kamnu in govori zbranim kmetom. Vsi prisežejo boj tiranom. Pasanec nazove Gubca kralja. Med bojnim načrtom voditelja Gregoriča in Gubca se pojavi nasprotstvo. Gubec in nekateri njegovi pristaši ne odobravajo Gregoričevega

načrta, vendar se mu ne zoperstavljajo, da ne bi kršili in rušili edinstva med kmeti. Jana deli Gubcu in ostalim zimzelen. Preden se razidejo, zalotijo vohuna Joška. Gubec ga obsodi na vislice, Gregorič pa ga iz nasprotstva do Gubca reši te kazni in izpusti.

Izza megle prisije jutranje sonce, Gubec ga pozdravlja.

IV. dejanje:

V času bitke. Ob cerkvi na višini nad Stubičkim poljem, pripovedujejo ženske slepemu Jurkoviču, kaj se ta čas dogaja na bojišču. Dolgo se kmetom obeta zmaga. Pri Krškem premagani Kupinič pa prinese novice o porazih kmetov tudi drugod. Težko ranjenega Mogajiča prinesejo. Zenske nesejo možem iz cerkve zadnje strelivo. Kraljevi prapori obkoljujejo kmete. Vohun Joško vodi Alapičeve čete na višino. Slepí Jurkovič sliši prihajajoče, med njimi sluti izdajalca. Mogajič je izdihnil, ob njegovem truplu poje blazna Jana, ne da bi spoznala mrtveca. Prvi prispe na višino Joško, ki v spopadu ubije Jurkoviča, maščuje se zanj z njegovo sekiro žena, Janina mati. Tudi ona pade, ko navalijo vojaki. Podban Alapič in Gubec, katerega iščejo, se srečata. Da bi rešil kmete, se Gubec sam izda. Zvežejo ga, Pasanec hoče prostovoljno deliti z njim usodo.

Jana venča s cvetjem Mogajičovo truplo.

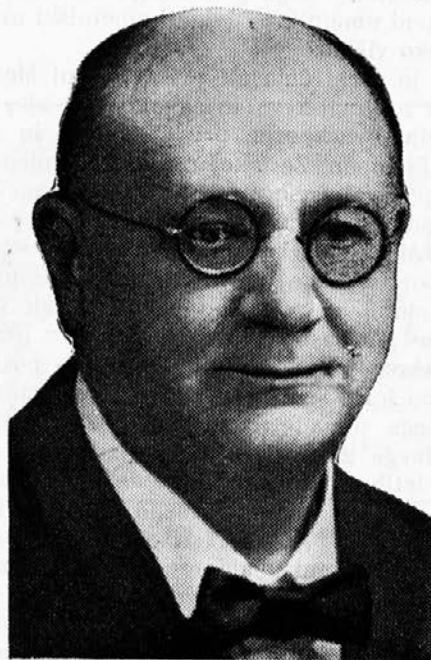
V. dejanje:

V Zagrebu, na Markovem trgu je zbrana množica, da prisostvuje usmrtni Matije Gubca. Zvonovi pojejo zadnjo pesem. Sodnik prečita sodbo, nato izroči krvnikom Gubca in Pasanca. Obsojenca se poslovi. Ljudstvo kleče posluša Gubca. Za odrom mučijo Pasanca. Gubec moli z ljudstvom očenaš, nato se preda krvnikom. V trenutku smrti preide molitev v himno svobodi, ki jo ojačuje tudi zbor za sceno. Sodnikov, krvnikov in radovednežev ni videti več. Sredi naroda sedi na prestolu mrtvi Matija Gubec. Med himno se Jana dvigne iz množice in prinese v naročju cvetlice. S sklonjeno glavo stopa k mrtvecu, poklekne predenj, k nogam mu položi cvetlice in se zgrudi.

Matej Hubad — sedemdesetletnik

(Rojen 28. avgusta 1866 v Povodju pri Skaručni.)

Bivši upravnik Narodnega gledališča v Ljubljani Matej Hubad je praznoval 28. avgusta t.l. v svojem rojstnem kraju Skaručni sedemdesetletnico.

Hubad je osrednja postava v življenju slovenske glasbe, ki ji je s svojim delom in s svojimi sposobnostmi položil temelje, na katerih stoji vsa zgradba tudi današnje slovenske glasbe. Hubad je bil med prvimi sinovi slovenske matere, ki se je posvetil izključno glasbi.

Znanja si je nabral v inozemstvu pri znamenitih učiteljih, in ko je dovršil svoje nauke je prišel v Ljubljano, kjer se je začelo njegovo plodonosno delo. Skoraj vse naše glasbeno življenje je trdno zvezano s Hubadovim imenom. Glasbena Matica, njena šola, njen pevski zbor, združeni pevski zbori, konservatorij, vse nosi pečat njegovega dela. Kot pevski pedagog je vzgojil naše najboljše pevce, kot organizator je postavil temelje Glasbeni Matici, ki je postala prav po njegovi zaslugi središče vsega glasbenega delovanja pri Slovencih. in kot reproduktivni umetnik je dvignil umetniški nivo naše vokalne glasbe na evropsko višino.

Matej Hubad je začel delovati pri Glasbeni Matici v decembru l. 1891. Prišel je z dunajskega konservatorija, kjer je študiral pri znanem skladatelju Brucknerju, pri Vocknerju in pri znamenitem profesorju petja Forstenu. Že takoj v začetku svojega dela pri Glasbeni Matici je pokazal smernice, ki jim je ostal zvest do konca. Prelomil je s tradicijo in načinom podeželskega čitalniškega petja ter usmeril matični pevski zbor na popolnoma umetniško črto. Blizu 40 let je vodil zbor Glasbene Matice od uspeha do uspeha, dokler ni pred nekaj leti stopil v zasluženi pokoj. V teh štiridesetih letih njegovga dela se je Glasbena Matica razvila v osrednji umetniški zavod na slovanskem jugu, z lastno koncertno poslovalnico, lastno edicijo in glasbeno šolo. Tudi naš državni konservatorij je sad Hubadovega neumornega prizadevanja. Leta 1922. je bil imenovan za upravnika Narodnega gledališča in na tem mestu je ostal do leta 1927. Tudi v teh letih ni zapustil Glasbene Matice in državnega konservatorija ter je tako vodil istočasno tri naše najpomembnejše glasbene zavode.

Ob svoji sedemdesetletnici lahko s ponosom in zadoščenjem gleda na vse ogromno delo, ki ga je izvršil in zapustil slovenski glasbi, ki je dragoceno za umetniško vzgojo naroda.

Po ogromnem življenjskem delu mu iz srca želimo, da bi v zadovoljstvu preživel še mnogo let in se do skrajnih meja naučil zasluženega pokoja!

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Zupančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Foto atelje-studio
J. POGAČNIK
LJUBLJANA
Aleksandrova cesta 3
se priporoča

ALFONZ BREZNIK

==
LJUBLJANA
ALEKSANDROVA 7
==

Vsa glasbila in strune

CINKOVO BELILO „BRILJANT“

zlati, srebrni, beli, zeleni in sivi pečat

LITOPON „TITANIK“

originalno 30 % blago, odporno proti svetlobi

SVINČENI MINIJ „RUBIN“

garantirano 30 % svinčenege superoksida

KOVINE IN KOVINSKI POLIZDELKI VSEH VRST!

Metalno akcionarsko društvo, Ljubljana

Telefon 2727

MATIJA GUBEC

Narodna opera v petih dejanjih

redilo spisal in uglasil Risto Savin.

Režiser: prof. O. Šest.

Dirigent: dr. D. Švara.

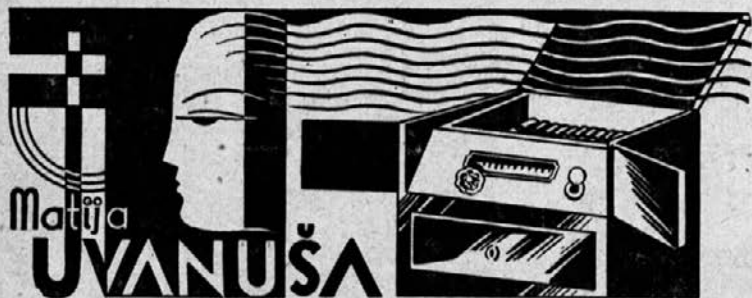
Matija Gubec	R. Primožič
Andrija Pasanec	A. Petrovčič
Ilija Gregorič	St. Marčec
Gjuro Mogaič	J. Francel
Toma Mačkomelj	A. Kolacio
Kapetan Kupinič	I. Burger
Pavel Jurkovič	J. Betetto, k.
Mara, žena Jurkovičeva	M. Kogejeva
Jana, njuna hči	I. Ribičeva

Kmetje, kmeti, alapeč, godci, vojaki.

Joško, godec	V. Janko
Ferenc Tachy, gospod Susedgrajski	D. Zupan
Kašpar Alapič, gospod Turopoljski, podban	I. Gorski
Peter Bošnjak	A. Sekula
Sodnik	A. Kolacio
Prvi hlapec	F. Hvastja
Drugi hlapec	M. Kristančič
Kmetica	P. Škrjančeva

1. dejanje: Sejem v Brdovcu. — 2. dejanje: Grajsko dvorišče na Susedgradu. — 3. dejanje: Zapuščen mlin pri Zaprešiču. Vsa tri dejanja se vrše leta 1572. — 4. dejanje: Bojišče na Susedgradu. — 5. dejanje: Markov trg v Zagrebu, leta 1573.

NAJV LJUDNEJE SE PRIPOROČA

Frizer za dame in gospode v pasaži palače VIKTORIJA
LJUBLJANA, ALEKSANDROVA CESTA ŠTEV. 4

Zobna ordinacija

Dentist teh.

Leopold Smerkolj

laboratorij za moderno tehniko in keramiko
ordnira za zdravljenje zob od 8-12 ure dop.
in od 2-6 ure pop.

Ljubljana VII. Celovška cesta 32 // Telefon 34-48